

De Afsluitingsregeling langdurig verblijvende kinderen

De Afsluitingsregeling is tot stand gekomen omdat de Definitieve regeling langdurig verblijvende kinderen niet werkte (door het meewerkcriterium), wat voor gezinnen met gewortelde kinderen schrijnende omstandigheden en schade bij vertrek opleverde. Daarom vindt nu een herbeoordeling plaats waarbij het meewerkcriterium vervangen wordt door een beschikbaarheids criterium.

De IND zal ambtshalve de dossiers van mensen die een kinderpardon hebben aangevraagd opnieuw beoordelen. Dit geldt voor mensen die eerder een aanvraag op grond van kinderpardon hebben gedaan die afgewezen is en die onder Rijkstoezicht staan. Mensen die geen aanvraag hebben gedaan voor het kinderpardon of die nu niet onder Rijkstoezicht staan, kunnen een nieuwe beoordeling aanvragen.

Er is veel onduidelijkheid over de door de IND gepubliceerde criteria voor de afsluitingsregeling voor het kinderpardon. Het gaat daarbij om de volgende criteria:

1. Asielaanvraag als voorwaarde: zonder asielverzoek komt de aanvrager niet in aanmerking.
2. Toezichtcriterium: de aanvrager stond op 29 januari al minstens 5 jaar onder Rijkstoezicht, en was dus in beeld bij een van de asielketenpartners.
3. Verblijfs criterium: de aanvrager was op 29 januari in Nederland en is niet buiten de EU/EER geweest.
4. Leeftijdscriterium: de aanvrager (het kind voor wie kinderpardon aangevraagd is) was jonger dan 19 jaar op het moment van de oorspronkelijke aanvraag of op enig moment tussen 1 februari 2013 en 29 januari 2019. En er moet voor of namens hem/haar asiel zijn aangevraagd na de geboorte en voor het dertiende levensjaar.
5. Afsluitingsregeling: kinderen die ná 29 januari vijf jaar in Nederland zijn komen niet meer in aanmerking.

Wij vinden deze nieuwe voorwaarden voor een verblijfsvergunning onbegrijpelijk: het kinderpardon zou immers verruimd worden om schade bij kinderen en nieuwe schrijnende gevallen te voorkomen, en niet opnieuw beperkt.

1. Er moet asiel zijn aangevraagd na de geboorte en voor het dertiende levensjaar. De vraag is nu wat er gebeurt met kinderen voor wie destijds geen asiel aangevraagd is, maar die toen wel kind en geworteld waren.

Hier worden alle kinderen van niet-asielmigranten uitgesloten. Bijvoorbeeld kinderen van gezinsmigranten, arbeidsmigranten, studiemigranten en slachtoffers mensenhandel. De vraag is hier vooral om niet in de oude fout te vervallen en weer schrijnende gevallen te creëren, maar om coulant te zijn met de toepassing. Ook kinderen van migranten die geen asiel hebben gevraagd zijn geworteld.

2. Het toezichtcriterium werkt op twee manieren: als je niet onder Rijkstoezicht staat, word je niet ambtshalve beoordeeld, maar moet je aanvragen, en je moet in de relevante periode onder Rijkstoezicht hebben gestaan om in aanmerking te komen voor een vergunning. De eerste vraag is of je mensen kunt tegenwerpen dat ze niet onder toezicht stonden: soms werden mensen onder druk gezet om uit de opvang te vertrekken. De tweede vraag is wat als toezicht geldt: vallen mensen die verbleven in de Bed-Bad-Brood voorziening en tevens bij AVIM bekend waren er wel onder? En hoe kijkt men aan tegen mensen die in beeld waren bij de IND, advocatuur en rechtspraak vanwege een lopende procedure buiten de Rijksopvang?

Ook hier geldt dat veel mensen worden uitgesloten: alle kinderen en ouders die langer dan drie maanden niet aan de formele vereisten voor toezicht hebben voldaan, ook al zijn mensen in contact gebleven met IND, DT&V, scholen of de gemeente. Ook dit vergt een ruimhartige toepassing: mensen die (door gesprekken of melding) in beeld waren bij IND, DT&V, de gemeente, de school, de huisarts, de kerk of een opvangorganisatie waren aantoonbaar in Nederland en moeten dus ook gewoon een verblijfsvergunning krijgen.

3. De afsluitingsregeling lijkt gericht te zijn op mensen die op 29 januari 2019 in Nederland waren. De belangrijkste vraag is waarom dit niet geldt voor mensen die eerder vertrokken zijn en dus niet in Nederland verbleven.

Ook hier worden veel mensen uitgesloten. Er valt hier te denken aan de familie Grigoryan of de familie Andropov, maar ook aan mensen die eerder uitgezet of zelf vertrokken zijn. Dit is principieel niet te rechtvaardigen, want deze mensen kunnen net zo goed op grond van het meewerkcriterium afgewezen zijn als mensen die wel in Nederland verblijven. Als je erkent dat de regeling niet klopte, dan klopte de regeling ook niet voor mensen die vrijwillig of gedwongen vertrokken zijn. Bovendien beloon je rekken, stapelen en hier blijven, en straf je vrijwillig en gedwongen vertrek. De oplossing is ook hier: ruimhartige toepassing, dus ook vergunning voor mensen die NIET op 29 januari in Nederland verbleven, maar wel recht zouden hebben op kinderpardon zonder meewerkcriterium.

4. Het leeftijdscriterium is onduidelijk. Het gaat natuurlijk over kinderen, dus je moet of bij de aanvraag of ergens tussen de start van het kinderpardon in 2013 en het einde in 2019 kind geweest zijn.

Hier worden grote groepen uitgesloten, met name kinderen die al langer dan vijf jaar in Nederland waren bij de Overgangsregeling maar destijds te oud voor een aanvraag. En kinderen die nét ouder dan 13 waren bij binnenkomst in Nederland en wel al vijf jaar of langer in Nederland zijn. Ook deze kinderen zijn hier geworteld geraakt. Ook hier is coulance nodig bij de herbeoordeling.

5. Afsluitende regeling. Kinderen die na 29 januari 2019 vijf jaar in Nederland zijn, mogen geen beroep meer doen op de regeling. Het is een fictie dat er geen nieuwe schrijnende situaties meer ontstaan, alleen al het feit dat asielprocedures momenteel weer minstens anderhalf jaar duren voor een eerste beslissing wijst erop dat kinderen hier weer zullen wortelen.

Ook in de toekomst zullen kinderen zonder verblijfsrecht in Nederland wortelen. Er moet altijd ruimte blijven voor het erkennen van schrijnende situaties. Dat kan niet bij de eerste aanvraag beoordeeld worden, want schrijnende situaties ontstaan per definitie doordat mensen hun leven hier opbouwen, de taal leren, hier contacten krijgen, gezinnen stichten, ziek worden en eventueel sterfgevallen meemaken. Niet voor niets heeft het Rijk daar beleid op gemaakt. Ruimte voor erkenning van schrijnende gevallen zal altijd nodig blijven, als laatste sluitstuk van het migratiebeleid.

Stichting LOS pleit er daarom voor, met de organisaties uit haar netwerk, om coulant om te gaan met bovenstaande gevallen.

Rotterdam, 15 februari 2018